

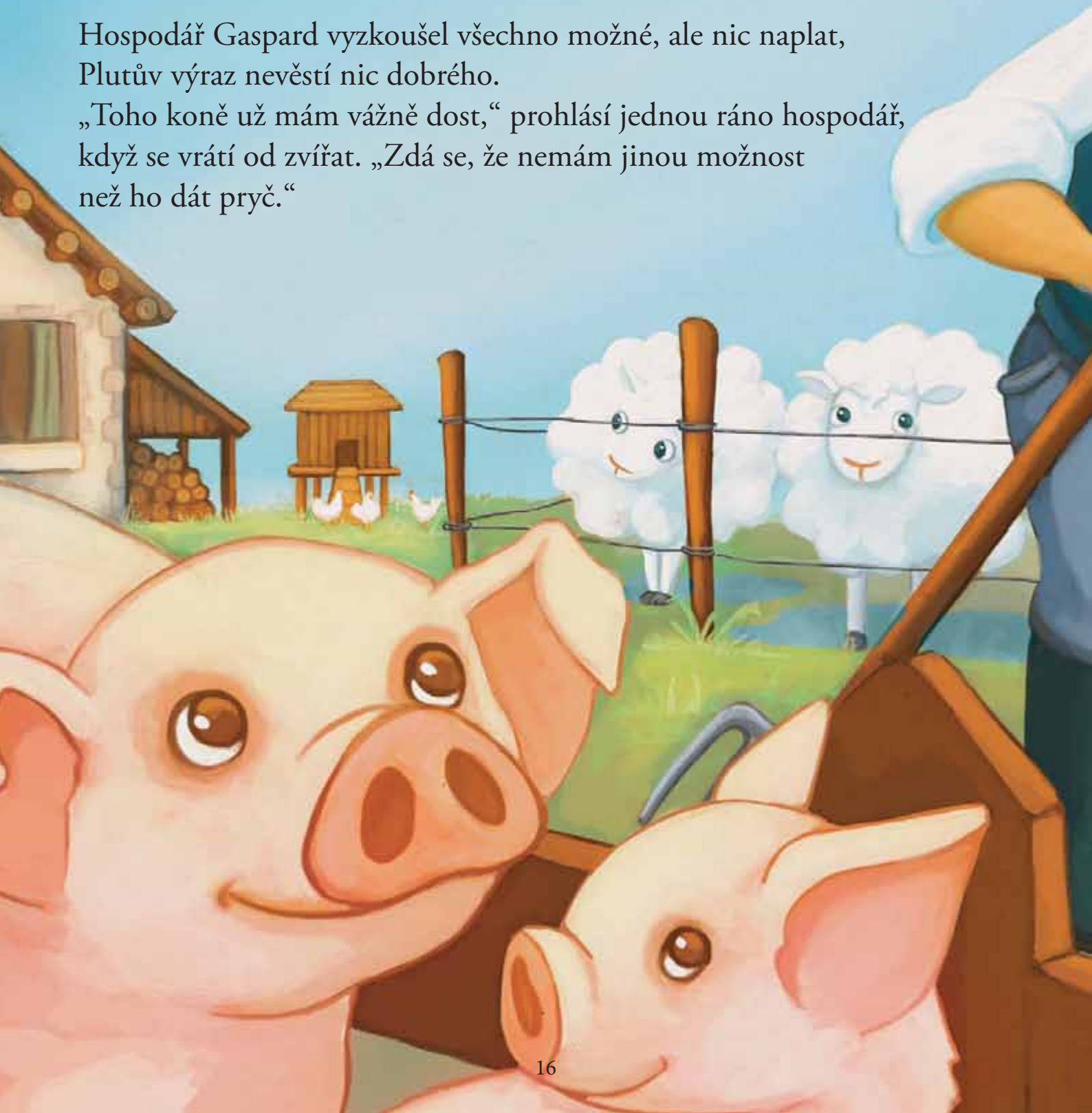
Plutovo tajemství

Ella Coalmanová

Na Gaspardově statku mají samá milá zvířátka. Jediný, kdo zlobí, je Pluto, překrásný koník, který nikdy nebyl docela poslušný, ale teď už několik dní nikoho ve své blízkosti nestrpí. Nechce, aby mu měnili slámu v podestýlce, a kdokoli se k němu přiblíží, tomu od něj hrozí kousnutí.

Hospodář Gaspard vyzkoušel všechno možné, ale nic naplat, Plutův výraz nevěstí nic dobrého.

„Toho koně už mám vážně dost,“ prohlásí jednou ráno hospodář, když se vrátí od zvířat. „Zdá se, že nemám jinou možnost než ho dát pryč.“

Jeho dcerka Zlata si to ale nemyslí.

„Pluto je náš nejhezčí kůň. Je sice paličatý, ale jsem si jistá, že v jádru není zlý a že z něj bude zase přívětivý koník.“

„O tom, dceruško, pochybuju. A ty sama nejlepší víš, že si nemůžu dovolit, abychom tady měli koně, který by mohl někoho pokousat!“

Zlata si uvědomuje vážnost situace. Moc dobře ví, že Pluto může být nebezpečný, přesto se nechce smířit s představou, že by se s ním měla rozloučit. A tak si slíbí, že přijde na to, co se s ním stalo a proč je najednou tak útočný.

Rozhodne se, že z něj nespustí oči. Každý den tráví několik hodin naproti jeho boxu. Pluto působí klidným dojmem, jen občas zaboří nos do slámy. Proto je dívence divné, proč po ní kůň hodí při každém pohybu zlověstný pohled. Nikdo se k němu neodváží přiblížit, nikdo kromě Micinky, černobílé kočky ze sousedního statku.

Zlata stále nechápe. A tak si jednou večer, když jí rodiče dovolí ve stáji přespát, vezme malou baterku, najde si místečko, kde se na noc uloží, a předstírá, že spí. Po chvílce zaslechne slabounké mňoukání. Rozsvítí baterku a přistihne Pluta, jak se mazlí s docela maličkým koťátkem.

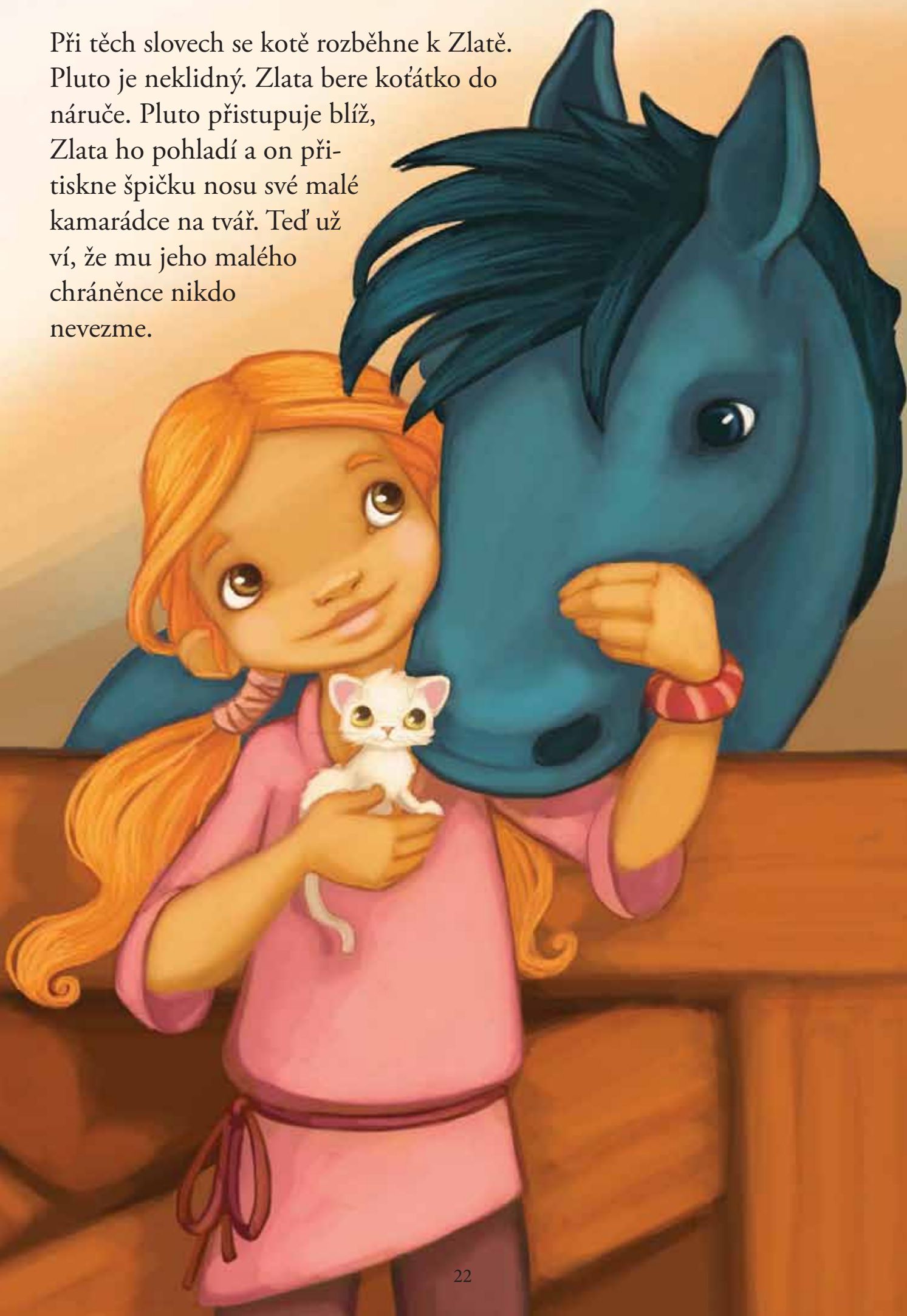

„Takhle je to tedy! Ty se bojíš, aby ti nevzali kotě, o které se staráš!“

Nato Pluto zařehtá.

„Ty můj krásný koníčku, když ti kotě jeho maminka svěřila, tak ti ho přece nevezmeme!“

Při těch slovech se kotě rozběhne k Zlatě. Pluto je neklidný. Zlata bere koťátko do náruče. Pluto přistupuje blíž, Zlata ho pohladí a on přitiskne špičku nosu své malé kamarádce na tvář. Teď už ví, že mu jeho malého chráněnce nikdo nevezme.

V téže chvíli přichází do stáje Micka a za ní Zlatin tatínek. „Tak proto jsi nechtěl, aby se k tobě někdo přibližoval!“ zvolá hospodář. „Měl jsi před námi tajemství, ty náš velký hlupáčku! Micka ti svěřila svoje kotě.“

Pluto sklání šíji.

„Málem jsem tě dal pryč!“ zvolá tatínek. „A místo toho budeme mít na statku nového strážníka. To se ti, Zlato, povedlo! Ale teď už je čas jít na kutě. Ať se ti zdá něco hezkého. Až se zítra rozední, budeš mi o tom vyprávět. Dobrou noc všem a krásné sny!“